

Камъкът, който все още е отхвърлен

***„Камъкът, който строителите
отхвърлиха
сега е станал крайъгълен камък.“
Матей 21:42***

Наближава времето на годината, когато християнският свят ще започне да обръща внимание на онези тежки събития, които се случиха в Юдея преди почти две хиляди години и които достигнаха своята кулминация с ареста, съда и разпъването на Исус, Божия Син, който дойде на света, за да бъде Месията и обещаният Цар.

Коментаторите ни казват, че никога в човешката история не е имало период като последните няколко десетилетия, когато са се случили толкова много извънредни събития, които са променили целия ход на човешката история. Това обаче не е вярно, когато се сравни с раждането, служението, смъртта и възкресението на Исус. Тези събития, макар и свързани основно с една личност, вече са разтърсили света и са предопределени да променят хода и перспективите на човечеството в бъдещето в много по-голяма степен, отколкото са го направили в миналото.

Исус е отхвърлен

За Исус е писано, че „Дойде при Своя народ, но те Го отхвърлиха“ (Йоан 1:11). Това беше непосредствената причина за преследването, което доведе до жестоката му и ранна смърт. „Своите хора“ бяха нацията на Израел. Много от обикновените хора от нацията се радваха на неговото послание и няколко дни преди разпъването му го провъзгласиха за цар (Йоан 12:12-15). Но не беше така с религиозните лидери. Те завиждаха и мразеха Учителя и накрая успяха да го арестуват и разпънат. Йоан 15:25

Исус беше напълно наясно, че книжниците и фарисеите го мразеха. В един случай, близо до края на своето служение, той им разказа една притча, която толкова точно пасваше на обстоятелствата, че дори те усетиха нейното значение. Въпреки това гневът им се усили и те станаха по-решени от всякога да го убият. Притчата беше за един стопанин, който засадил лозе и го оставил на грижите на лозари, докато отишъл в далечна страна. Когато дошло времето за събиране на плода, стопанинът изпратил слугите си в лозето, но лозарите, на които ги оставил, убили някои от тях и малтретирали другите. Накрая стопанинът изпратил собствения си син, мислейки, че лозарите ще го уважават, но те не го направили. Убили и него. Матей 21:33-46

Стопанинът в тази притча е Йехова, а лозето е еврейският народ. Виноградарите са религиозните водачи на народа, а слугите, които първо са били изпратени да представляват стопанина, са пророците. Записано е, че религиозните водачи са убили пророците и са убивали с камъни онези, които са били изпратени от Бога. (Матей 23:37). Сега те планираха да убият Сина, когото Небесният Отец беше изпратил.

След като разказа тази притча, чието приложение беше толкова очевидно, Исус цитира пророчеството за камъка, който строителите отхвърлиха: „Никога ли не сте чели в Писанията: Камъкът, който строителите отхвърлиха, сега е станал крайъгълен камък: Това е дело на Господа и е чудесно да се види. Казвам ви, Божието царство ще ви бъде отнето и дадено на народ, който ще даде добри плодове. Всеки, който се препъне в този камък, ще се разбие на парчета, а той ще смаже всеки, върху когото падне.“ Матей 21:42-44; Псалом 118:22,23

Самият Исус беше този камък, който строителите – религиозните водачи на Израил – отхвърлиха. Пророк Исаия предсказа една от причините, като каза: „Нямаше нищо красиво или величествено в неговия вид, нищо, което да ни привлича към него.“ (Исаия 53:2). Всъщност, разбира се, Исус беше съвършен, „свят, непорочен, неопетнен, отделен от грешниците.“ (Евреи 7:26). Той беше мил и съчувствен и вършеше добро. Изцеляваше болните и възкресяваше мъртвите.

Окуражаваше малодушните и проявяваше милост към грешниците. Осъди фарисея, който благодареше на Бога, че не е като митаря, и похвали митаря, защото той признаваше собствения си грях и смирено молеше Бога за прошка. Деяния 10:38; Матей 11:5; Лука 18:9-14

Обаче това не бяха качествата, които книжниците и фарисеите търсеха в този, когото биха приели за свой Месия и Цар. Те искаха Месия, който да не разкрива злите им практики, както правеше Исус. Те желаеха такъв, когото да могат да контролират като някакъв кукленски цар, добре квалифициран като генерал, който да събере и командва завоевателна армия, но да се задоволява да ги остави да управляват и експлоатират народа, както те решат. Така че от тяхна гледна точка Исус нямаше красота, която да ги кара да го желаят.

За книжниците и фарисеите Исус не отговаряше на техните желания за обещания Месия. Илюстрацията за камъка, който стана ъглов камък, подсказва изграждането на структура. Ъгловият камък беше отправната точка на основата, а останалата част от основата беше подравнена и изравнена спрямо този камък. Исус не беше само крайъгълният камък на духовния храм, но и „главата на corner ;” тоест, той беше най-горният камък, който свързваше цялата структура. По този начин строителите, които не разбираха какъв вид сграда издигаше Бог, отхвърлиха Исус. Те не можеха да намерят място

за него в собствените си планове и отказаха да чуят Божия план.

Издигнат от Бога

Всички трагични преживявания, свързани с живота на Исус, се дължаха на това, че строителите го отхвърлиха. Въпреки това, възвисяването му до небесна слава след страданията и смъртта му беше изпълнение на пророчеството, че отхвърленият камък ще стане крайъгълен камък. Той нямаше да бъде глава на старата еврейска къща, която книжниците и фарисеите бяха толкова жалко изкривили и извратили с егоистичните си строителни методи, а на нова къща, духовна къща. Тъй като това беше вярно, беше както уместно, така и необходимо, угълният камък да бъде поставен първо за новия дом, така че цялата структура да може да бъде съобразена с Божия план и цел.

Говорейки за верния и възкръснал Исус, апостол Петър казва следното: „Като дойдете при Него, живия Камък – отхвърлен от хората, но избран от Бога и скъпоценен за Него – и вие, като живи камъни, се изграждате в духовен дом, за да бъдете свято свещенство, което принася духовни жертви, приемливи за Бога чрез Исус Христос. Защото в Писанието се казва: Ето, аз поставям камък в Сион, избран и скъпоценен крайъгълен камък, и който вярва в него, няма да се посрами. За вас, които вярвате, този камък е скъпоценен. Но за онези, които не вярват, камъкът, който строителите отхвърлиха, стана

крайъгълен камък и камък, който кара хората да се препъват, и скала, която ги кара да падат. Те се препъват, защото не се подчиняват на посланието – което е и тяхната съдба. Но вие сте избран народ, царско свещенство, свят народ, Божия специална собственост, за да възвестявате добродетелите на Този, Който ви призова от тъмнината в Своята чудесна светлина. Някога не бяхте народ, но сега сте Божий народ; някога не бяхте получили милост, но сега сте получили милост. 1 Петър 2:4-10

Новата нация

Когато Исус разкри на книжниците и фарисеите, че камъкът, който те отхвърляха, щеше да стане ъглов камък, той добави: „Казвам ви, Божието царство ще ви бъде отнето и дадено на народ, който ще даде добри плодове.“ (Матей 21:43). В урока, който цитирахме от Петър, в който той се позовава на камъка и новата сграда, която започна да се издига с Исус като крайъгълен камък, той ни разказва и за народа, на който Исус каза, че ще бъде дадено царството. Той каза: „Вие [църквата] сте ... а свят народ.“ 1 Петрово 2:9

Народът на Израил е можел да бъде Божият царски народ или царство. В Изход 19:5,6 четем за Божието обещание към Израил, ако те се подчинят на Неговите закони. „Сега, ако Ме послушате и пазите завета Ми, ще бъдете Мое специално съкровище сред всички народи на земята, защото цялата земя е Моя. И вие ще

бъдете Моето царство от свещеници, Моят свят народ. Това е посланието, което трябва да предадете на израилтяните.“ Обещанията първоначално бяха дадени на този народ. Но тъй като те отхвърлиха пророците и накрая убиха Божия Син, царството им беше отнето и, започвайки с Исус като главата на ъгъла, Бог започна да създава нов народ. Много са обещанията, особено в Новия Завет, които се отнасят до онези, които стават част от този нов духовен народ. „Ако страдаме, ще и царуваме с Него“ е едно от тях. 2 Тимотей 2:12

Работата на Бог от Петдесетница насам е била призоваването и избора на онези, които ще царуват с Христос в това хилядолетно царство. (Откровение 20:6). То ще бъде истинско царство, въпреки че този факт отдавна е изгубен от погледа на голяма част от християнския свят, но апостолите и ранната църква са го разбирали. Всъщност, те вярваха, че това славно царство на Месията е близо. Те знаеха, че Исус ще се върне, за да установи това царство на земята, слагайки край на дългия нощен плач и смърт на земята. Павел пише: „Нощта е почти към края си; денят приближава.“ Римляни 13:11,12

Това ще бъде денят, който ще бъде резултат от царуването на Христос, който е възвишен до главата на ъгъла в структурата на Месианското царство. Всъщност, това е денят, който Небесният Отец ще доведе. Това е Негово дело и „е чудно в нашите очи“. (Матей 21:42). Денят на благословието в царството няма да бъде

човешка утопия, а ден на светлина и радост, който ще бъде резултат от изгрева на „Слънцето на правдата“, което ще изгрее „с изцеление в крилата си“. Малахия 4:2

Изгубената визия

Не след дълго след като апостолите заспах в смъртта, видението за надеждата за царството започна да избледнява. Две погрешни гледни точки постепенно се развиха, за да заемат мястото му в сърцата на християните. Първата беше, че царството на Бога ще бъде установено от църквата, обединена с гражданските власти. Професиращият се християнски свят сега знае колко жалко е провалило това. По-късно се разви погрешната теория, че царството, за което се говори в Библията, е просто праведно влияние, упражнявано в сърцата и живота на вярващите. Твърди се, че когато целият свят се обърне към праведен живот, царството ще дойде напълно.

Бяха предприети големи и широкомащабни мисионерски усилия за обръщане на света, особено през последния век и половина, с надеждата да се осъществи обещанието за царството. Сега бавно започва да се признава, че тази гледна точка е също толкова разочароваща, колкото беше теорията за църквата и държавата. Поради това много хора сега признават, че всъщност не знаят значението на християнството, нито дали то е успяло или се е провалило. Това е очевидно от следното, написано преди няколко десетилетия от

покойния д-р Чарлз У. Рансън, генерален секретар на Международния мисионерски съвет, и публикувано в списанието „Christian Century”.

„Все повече се признава, че няма да намерим отговори на някои от най-объркващите въпроси на съвременната мисионерска практика, докато не постигнем нова яснота относно християнското значение на историята. Какво очакваме да се случи благодарение на мисионерското проповядване на църквата? Какво е значението на християнската надежда – в историята и отвъд историята? И каква е връзката на тази надежда с нашето мисионерско призвание? В известен смисъл съвременната криза на мисиите произтича от признанието, че ние всъщност не знаем отговорите на тези въпроси или поне, че отговорите, които обикновено даваме, са напълно неадекватни.“

„Да тълкуваме този подновен интерес към есхатологията [съдбата на човечеството] просто като форма на бягство от практически проблеми, които са станали твърде трудни за решаване, е напълно погрешно. Тези въпроси са по-скоро резултат от нов реализъм, който признава катастрофалния характер на историята и търси отговор на него в светлината на пълнотата на християнското откровение и християнската надежда. Те са опит да подчиним цялото историческо начинание на християнските мисии на съда на Божието Слово.“

„Именно тук е настоящата преценка на Бога за нас. Много е вероятно, че това, което Господ,

нашият Бог, изисква най-много от нас в този момент, е покаятелно преразглеждане на нещата, в които сме се провалили в простото послушание – прозренията, които сме пренебрегнали, убежденията, за които не сме имали силата или куража да приложим. Това без съмнение ще бъде труден път. Но може би това е пътят, който води към възкресение и обновление, не само за мисионерското движение, но и за цялата църква.“

„Затова съм дълбоко убеден, че това, което Бог изисква от нас, не е някаква грандиозна мисионерска стратегия, нито някакъв претенциозен централен план, а смирено завръщане към Божието Слово, в което отново срещаме нашия Съдия и Спасител и получаваме наново нашата мисия и нашите заповеди.“

Това е искрено признание за неудовлетвореност. Това е смирено признание за липсата на познание за Божиите цели и за това, какво трябва да се направи чрез църквата. Това не идва от някакъв неизвестен мирянин, а от доктор по богословие, възпитаник на Оксфордския университет, генерален секретар на Международния мисионерски съвет и широко четен автор на книги и статии за християнската мисионерска работа. Изправен пред суровата реалност, че мисионерските усилия на църквата се провалят, той искрено препоръча на всички да се върнат към Божието Слово, за да разберат какво наистина иска Той от тях. Ако наблюденията на д-р Рансън са били верни

преди няколко десетилетия, колко повече днес те описват нуждата на църквата да се върне към Божието Слово – Библията.

Исус каза на фарисеите, че те са обезсилили Божието Слово със своите традиции – традициите на човешките (Марко 7:6-9). Сега историята се повтаря. Традициите и идеите на падналото човечество, а не Божието Слово, все повече направляват църковните системи и техните учения.

През вековете различни човешки традиции все повече се опитват да обезсилят Божието Слово. Църковно-държавната традиция със сигурност направи това и макар че днес тази идея като цяло се отхвърля, тя е оставила своя отпечатък върху религиозното мислене. Днес в много страни видни религиозни лидери настояват да се повлияе на гражданското правителство при приемането на закони, за които се смята, че ще подкрепят техните идеи.

Една от най-подвеждащите традиции на хората е идеята, че обещаното царство Божие е нещо, което трябва да бъде установено чрез човешки усилия. Съзнателно или несъзнателно, тази погрешна концепция отхвърля Исус като главата на ъгъла, точно както фарисеите го отхвърлиха. Те искаха свое собствено царство. Днешните религиозни лидери са загубили предвид Божия план за установяване на царство. Те имат малко или никаква вяра в идеята, че божествената сила ще бъде упражнена, за да поеме властта над земята. Те хвалят Исус като човек, но обръщат

малко внимание на ученията на Божието Слово, че той ще бъде Цар на земята и ще управлява с „власт над всички народи“. Откровение 2:26,27; Псалом 2:6-10; 1 Коринтяни 15:22-25

Исус, камъкът

Съдът дойде върху народа на Израил и съдът ще дойде върху света в Божието време и по Божия начин. Цялото християнство ще скърби поради неуспеха си да постигне човешки замислените цели. Докато домът им се руши, Исус, обещаният Цар на земята, крайъгълният камък на новия духовен дом, който Той е в процес на изграждане, скоро ще започне своето праведно управление. Наистина това е Божие дело и е чудно в нашите очи. Следващите стъпки на Учителя, като виждат знаците за наближаващото царство, могат искрено да кажат: „Това е денят, който Господ е направил; ще се радваме и ще се веселим в него.“ Псалом 118:24

Нека се радваме, не защото църквите се провалят, а защото знаем, че Бог има по-добър план за обръщането на света. Неговият план ще бъде славно успешен и ще доведе до обещаното благословение за всички народи на земята. (Битие 22:18; Деяния 3:25). Нека се радваме в знанието и убеждението, че денят, който Господ е обещал, ще бъде ден на нарастваща светлина и радост. Той ще завърши със слава за Него, която ще изпълни земята, както водите покриват морето – не благодарение на човешките усилия, а защото това ще бъде Негово дело. Авакум 2:14

Това е наистина чудесно в очите на всички, които се радват на Бога на нашето спасение и смирено приемат Христос, крайъгълния камък , като свой Пример, Спасител и Цар.